

ikke risskere noget ved, at der staaer 1ste April og 1ste October. Sagen er nemlig den, at der altid maa medgaae nogen Tid, inden det Offentlige kan gjøre sit Krav gjældende. Det Offentlige har under sin Besyrelse en heel Mængde Midler af denne Art, og man afventer da altid nogen Tid, efterat Terminen for Betalingen er overskreden, forinden man gaaer frem med strengere Forholdsregler imod Vedkommende. Dette er Noget, som heller ikke er ganske ukjendt hos Private, der have betydelige Pengeforretninger; men fra Statens Side lader det sig ialtsald ikke godt indrette paa anden Maade. Man har endog tilforn havt en meget længere Udsættelse, i de senere Aar er den derimod forkortet saameget som muligt, og man har gjort Alt for at inddrive de forfaldende Renter snarest muligt. Men det er en Feiltagelse, naar den ærede Landstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted), som næstsidst havde Ordet, har meent, at Staten derfor tabte 4 Maaneders Rente. Der vil for det Første ikke være Spørgsmaal om Andet, end om 4 Maaneders Renters rente, Renten af Renterne, og ikke 4 Maaneders Rente af Capitalen; men dertil kommer, at fra Statens Standpunkt er det aldeles ligegyldigt, hvad enten man bestemmer Tiden til 1ste April og 1ste Octbr. eller til 11te Juni og 11te Decbr.; thi de flere Maaneder, som ville hengaae, inden man faaer Renterne inddrevne, ville ogsaa hengaae, naar man sætter 11te Juni og 11te Decbr., fordi der altid afventes nogen Tid fra Statens Side, førend man skrider til at anvende Tvangsmidler mod Vedkommende. Nu troer jeg, at Staten nok saa let vil komme til sine Renter og saaledes undgaae det Tab af Renters Renter, som den høitærede Landstingsmand sigtede til, naar man gaaer ind paa Lovforslaget, som naar Staten, hvad der ellers vilde blive Tilfældet, skulde være nødsaget til at gaae den besværlige Rettens Vej; man vil ad denne derhos i ethvert Tilfælde først være berettiget til at paastaae Rentens Rente fra det Tidspunkt, da Sagen var indklaget for Forligelsescommissionen, og der er ingen Grund til at antage, at man tidligere skulde kunne anhängiggjøre Sagen ved Forligelsescommissionen end man, ved at

følge Lovforslaget, skulde kunne sørge for at faae Renterne inddrevne ved Udpantning.

Med Hensyn til § 3 kan jeg ikke nægte, at de gjentagne Uttringer af den høitærede Landstingsmand, hvis Udtalelser om det juridiske Punkt i denne Sag maae være af den største Betydning, gjøre det for mig meget tvivlsomt, om det ikke under disse Omstændigheder maafee var det Rigtigste aldeles at udsætte § 3; thi, kan der være saa grundet Tvivl, som der efter hans Uttringer maa antages at kunne være, om Finansministeriets Opsættelse af Ordet „Besiddelse“ i §§ 5 og 6 af Loven af 8de April 1851, er det vist meget betænkeligt nu at afgjøre dette Spørgsmaal. Efter Motiverne gaaer Lovudkastet, som sagt, ikke ud paa at faae en authentisk Fortolkning af Loven af 8de April 1851 i den Henseende; men man er gaaet ud fra som Noget, der var givet, at, naar vedkommende tidligere Fæster eller Leier engang efter Loven af 8de April 1851 har faaet Eiendomsret, og der dernæst tales om hans og Eufens Besiddelsesstand, maa der ved denne Besiddelsesstand være at tage Hensyn til hans Stilling som Eier, og man kan ikke være berettiget til at udlede nogen overvefende Analogie derfra, at han tidligere var Fæster, og at man, ved i Loven af 8de April 1851 § 6 at fastsatte den Rentefrihed, der er tilstaaet ham, væsentligt har taget Hensyn til, at han tidligere var Fæster eller Leier. Er dette Spørgsmaal imidlertid virkelig saa tvivlsomt, og ubestøttet den høitærede Landstingsmands Formening i saa Henseende af andre af det høitærede Things juridiske Medlemmer, da kan jeg ikke nægte, at jeg vilde finde det meget ønskeligt, at § 3 aldeles udgik. Derved holdes Spørgsmaalet aabent, og, da jeg naturligviis ikke ønsker at opgive noget paa Statskassens Vegne eller ved en legal Fortolkning at bringe det dertil, at der opgives Noget, som den muligen maatte være berettiget til, vil jeg ansee mig forpligtet til, den første Gang der møder Tilfælde af den Art, da at søge Sagen afgjort ad Rettens Vej. Jeg skal hertil ogsaa bemærke, at § 3 er fra Regjeringens Side ikke anseet aldeles nødvendig; man har, som det ogsaa er frem-